

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Mgr. J. K.**, zast. Mgr. Davidem Oplatkem, advokátem se sídlem Buzulucká 6, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2015, čj. OD 233/15-4/67.1/15072/St, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 14. 3. 2016, čj. 58 A 5/2015-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Česká Lípa ze dne 19. 1. 2015, čj. MUCL/128182/2014, byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že „dne 20. 4. 2014 v 12:43 hodin řídil motocykl *Ducati Streetfighter F1, RZ X. Při jízdě na silnici č. I/9 v obci Dubá byl kontrolován orgány Policie ČR. Přitom mu byla naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C rychlost 93 km/h. Po odečtení tolerance měřícího zařízení 3 km/h mu tedy byla naměřena rychlost 90 km/h. Tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost v tomto úseku stanovenou zvláštním právním předpisem v povolené maximální rychlosti v obci 50 km/h o 40 km/h a více.*“ Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 5000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Zároveň mu byla uložena

povinnost uhradit náklady řízení. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 4. 2015, čj. OD 233/15-4/67.1/15072/St zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Žaloba podaná proti rozhodnutí žalovaného zpochybňovala den, ve kterém bylo rozhodnutí žalovaného doručeno. Podle žalobceva názoru se tak stalo až po uplynutí roční prekluzivní lhůty k projednání přestupku, neboť zásilka s rozhodnutím nebyla doručena fikcí v pondělí 20. 4. 2015, ale až o 2 dny později, kdy pošta zásilku vložila do jeho poštovní schránky. Žalobce v té souvislosti argumentoval i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, čj. 7 As 53/2011-77.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) žalobu zamítl.

[4] Podle krajského soudu případné prodlení při vhození písemnosti do schránky adresáta nezpůsobuje neúčinnost doručení a zpoždění s tímto úkonem spojené nemůže mít žádný vliv na den doručení fikcí. Krajský soud k tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. K žalobní argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, čj. 7 As 53/2011-77, uvedl, že otázka, zda má na doručení fikcí vliv následné vložení písemnosti do schránky adresáta, nebo na jiné vhodné místo, byla předložena k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. V projednávané věci nebylo vložení písemnosti do schránky adresáta zpochybňováno. Krajský soud proto uzavřel, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci před uplynutím prekluzivní lhůty jednoho roku od spáchání přestupku.

II. Kasační stížnost

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost opřenou o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu, podle kterého může k vložení zásilky do domovní schránky adresáta dojít i později než ihned 11. den po uložení zásilky. Stěžovatel opětovně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, čj. 7 As 53/2011-77, a uvedl, že Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku jako jednu z obligatorních podmínek pro fikci doručení zmínil vložení písemnosti do domovní schránky.

[7] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu a nemá pochyb o platnosti doručení jeho rozhodnutí před uplynutím prekluzivní lhůty. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů. Ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející

pokračování

řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.]; takové vady však nezjistil.

[10] Stěžovatel svou kasační argumentaci opíral o závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, čj. 7 As 53/2011-77. K tomu je však třeba poznamenat, že Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku sice konstatoval, že „*[v] případě řádně uložené písemnosti, a to včetně jejího vložení do domovní schránky, nastává fikce jejího doručení*“, neuvedl však, že by k vložení písemnosti do domovní schránky muselo dojít hned následující den po uplynutí úložní lhůty.

[11] Nejvyšší správní soud proto odkazuje na svou judikaturu, z níž vycházel i krajský soud (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2013, čj. 3 As 58/2013-46 a ze dne 30. 9. 2014, čj. 10 Ads 21/2014-25), a ve které dospěl k závěru, že ze zákonné úpravy § 23 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) lze dovodit, že k vložení zásilky do domovní schránky adresáta může dojít i později než ihned po uplynutí úložní lhůty (byť prodleva by neměla být neomezená).

[12] V projednávané věci není sporné, že k vložení písemnosti do domovní schránky adresáta došlo. Sám stěžovatel v kasační stížnosti uvedl „*zásilka však byla do domovní schránky obviněného vložena až dne 22. 4. 2015*“; tato skutečnost je zřejmá i z doručky na č. l. 91 správního spisu (verte).

[13] Prodleva mezi uplynutím úložní lhůty a vložení zásilky s rozhodnutím žalovaného do domovní schránky stěžovatele činila pouhý jeden den. Případl-li totiž poslední den desetidenní lhůty podle § 24 odst. 1 správního řádu na nepracovní den (sobota 18. 4. 2015), byl posledním dnem této lhůty podle § 40 odst. 1 správního řádu nejbližší příští pracovní den (pondělí 20. 4. 2015); tento den si stěžovatel ještě mohl písemnost u provozovatele poštovních služeb vyzvednout. Až následující den (úterý 21. 4. 2015) směla být písemnost vložena do domovní schránky. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, podle kterého „*měla být zásilka vložena do domovní schránky žalobce v pondělí 20. 4. 2015*“ a „*pošta tedy zásilku nezákonně zadržovala 2 dny*“.

[14] Účelem vložení zásilky do domovní schránky adresáta podle § 23 odst. 4 správního řádu je poskytnout adresátovi šanci seznámit se s písemností, přestože si ji v úložní době nevyzvedl. V tomto případě došlo k vložení zásilky, která obsahovala rozhodnutí žalovaného, do domovní schránky stěžovatele krátce po počátku lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného.

[15] Nejvyšší správní soud uzavírá, že okamžik vložení zásilky do adresátovy domovní schránky nemá vliv na okamžik doručení písemnosti podle § 24 odst. 1 správního řádu. Nesporné přitom bylo, že zásilka s rozhodnutím žalovaného byla pro stěžovatele připravena k vyzvednutí 8. 4. 2015; do desátého dne (18. 4. 2015) si ji stěžovatel nevyzvedl, a proto by byla tímto dnem doručena. Protože tento den byla sobota, došlo k doručení v pondělí 20. 4. 2015, tedy ještě v rámci běžící prekluzivní lhůty pro projednání stěžovatelova přestupku. Postup při doručování, včetně vložení zásilky do schránky, byl v souladu se zákonem a nezpochybil účinnost doručení.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nedůvodnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[17] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, nemají účastníci podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu